

hvorom der ordentligvis i længere Tid i Forvejen indledes Forhandlinger, saaledes at der normalt vil være rigelig Tid til at indhente Ægtefællens Samtykke.

ad § 22.

I Regeringsforslaget 1923—24 var der i Overensstemmelse med Udkastet 1923 som nyt Iste Stykke indføjet en særlig Bevisbyrderegel, gaaende ud paa, at det paahviler den, der under en Retsforfølgning paastaar, at Ejendele hører til den Del af Fællesboet, hvorover Hustruen er raadig, at føre et under Hensyntagen til samtlige foreliggende Forhold tilstrækkeligt Bevis. Paa den anden Side blev Bestemmelsen om, at Retten skal afgøre efter samtlige foreliggende Omstændigheder, hvilken Beviskraft der i givet Fald bør tillægges den mellem Ægtefællerne oprettede Fortegnelse over hvers Særeje og Raadighedsomraade indenfor Fællesboet, slettet. Under Behandlingen i Landstinget blev § 22 imidlertid ført tilbage til den Affattelse, som Bestemmelsen i Overensstemmelse med Kommissionsudkastet 1918 havde i Regeringsforslagene 1918—19 og 1919—20 samt i Folketingets Vedtagelse af 12. Februar 1920, og i samme Skikkelse forelægges § 22 i nærværende Forslag.

ad Kapitel III.

I Kommissionsudkastene 1918 og 1923 og i alle de tidligere Lovforslag findes der en Bestemmelse om, at efter Bosondring, Separation eller Ægteskabs Ophør kan tidligere stiftet „Husholdningsgæld“ (jfr. nærværende Forslags § 11), for hvilken Manden tillige hæfter, kun søges fyldestgjort hos Hustruen for et Beløb, der ikke overstiger Værdien af de Særejemidler, hun da besad, og af de fælles Midler, der tilfaldt hende paa Skiftet, med Fradrag af anden Gæld, som da maatte paahvile hende. Denne Bestemmelse, om hvis Formaalstjenlighed der indenfor Kommissionen herskede stor Tvivl, er udgaaet under Forhandlingerne i Landstinget, idet den fandtes at være for vilkaarlig afgrænset og at kunne føre til urimelige Resultater.

ad § 26.

Forældelsesfristen var ved Folketingets Vedtagelse af 12. Februar 1920 fastsat til 1 Aar 6 Maaneder. I Overensstemmelse med Kommissionsudkastene 1918 og 1923 er den i Lovforslaget 1923—24 og i nærværende Forslag fastsat til 1 Aar.

ad Kapitel IV.

Begge Kommissionsudkastene og de tidligere Lovforslag indeholder i det tilsvarende Kapitel en Bestemmelse om Vederlag til den Ægtefælle, der yder den anden Ægtefælle Bistand i dennes Erhvervsvirksomhed. Denne Bestemmelse (om „Hustruløn“) har stedse været meget omstridt, og den er udgaaet af Forslaget ved Behandlingen i Landstinget i Rigsdagssamlingen 1923—24. Ved denne er ogsaa den i de tidligere Forslag indeholdte Bestemmelse om, at der med Hensyn til Aftaler om Ægtefællers Underholdspligt og Aftaler med forestaaende Separation eller Skilsmisse for Øje gælder, hvad derom særlig er bestemt, udgaaet som værende uden reelt Indhold.

ad § 29.

Med Kommissionsudkastet 1923 er Paragrafiens 2det Stykke om, at Lovens Regler om Formueforholdet mellem Ægtefæller ikke iøvrigt kan fraviges ved Aftale mellem Parterne, udgaaet som overflødigt.

ad § 30.

Denne Regel er indkommet i Forslaget ved Udkastet 1923 og er foranlediget ved Opgivelsen af „Gifteejeordningen“, jfr. Kommissionsbetænkningen Pag. 21.

ad § 33.

I Folketingets Vedtagelse af 12. Februar 1920 findes som et nyt Punktum til 2det Stykke en Bestemmelse om, hvorledes der skal forholdes i Konkurrence mellem Giverens Konkursbo og en enkelt Kreditor. Denne Bestemmelse er i Udkastet 1923 udeladt som overflødig.

ad § 35.

I Folketingets Vedtagelse af 12. Februar 1920 findes nogle specielle Regler om umyndiges Oprettelse af Ægtepagt; disse er udeladt ved Udkastet 1923, jfr. Betænkningen Pag. 22, og er ikke senere genoptaget.

ad § 36.

I Udkastet 1923 optoges en Bestemmelse sigtende til at skabe en Beskyttelse for Hustruen, som muligvis kunde forledes til at opgive sin gennem den legale Ordning eller en tidligere Ægtepagt begrundede økonomiske Retsstilling i Ægteskabet. Det fandtes dog ikke nødvendigt, at Godkendelsen af den Ægtepagt, hvorved Hustruen under Ægteskabet vederlagsfrit overførte Ejendele til Manden, meddeltes i Form af en kongelig Bevilling, men en almindelig Godkendelse fra Justitsministeriet skulde være tilstrækkelig. I Landstingets Vedtagelse af 26. Marts 1924 er Bestemmelsen gjort mere almindelig, saale-